

betegne, hvorledes det skulde anvendes o. s. v.; man arrangerede Alt i en Saandevending; men efter Ministeriets Skrivelse kan Sligt slet ikke finde Sted. Der kræves derefter til et kasseret Stykke Lømmers Antagelse Ministeriets Resolution i hvert enkelt Tilfælde, og uden denne, hedder det, kan kasseret Lømmers under ingen Omstændigheder blive antaget paa Værftet. Dersom man nu vil indrømme mig, at denne Ministeriets Skilbring af, hvorledes det gaar for sig, og hin anden Skilbring, som vi have modtaget, ere absolut uførelige, saa kunde jeg tænke mig, at man maaste endnu kunde finde den Udvei, at man kunde foreslå sig, at dette maaste var Bestemmelser, som Ministeriet havde givet, men som vare gaaede af Brug paa Værftet; der gives virkelig flere Exempler paa Bestemmelser, som ere givne af Ministeriet, men som ikke overholdes paa Værftet, som ere gaaede af Brug der. Man kunde altsaa tænke sig, at det Samme var Tilfældet med disse Ministeriets Bestemmelser om Lømmers Modtagelse; men der er saa en anden Vanskelighed tilbage, og det er den om Betalingen. Det er Ministeriet, der skal betale, og hvorledes man vil overvinde den Hindring, der ligger heri, tilstaar jeg i det Mindste ikke i Dieblisset er mig klart. Men lad os antage, at ogsaa den Hindring lod sig overvinde, saa staar her endnu tre Linier i Ministeriets Skrivelse, som jeg til Slutning vil tillade mig at opløse. „Til nærmere Dplysning vedlægges Altstykker, vedrørende jeg forskellige Tilfælde, i hvilke det i Aarene 1869—72 er ved ministerielle Resolutioner blevet tilladt, at Træmateriale, der ved Besigtelsen var kasseret, maatte antages paa Værftet“. Deraf følger jo altsaa, at disse Ministeriets Bestemmelser endnu ere i Kraft og overholdes paa Værftet. Men er det nu saa, saa tror jeg, man skal indrømme, at, ere de kasserede Bjælker senere blevene antagne, saa have de ikke kunnet antages som Andet end som Bjælker; en Antagelse i anden Egenkab kunde ikke foregaa uden igjennem Ministeriets Resolution. Er altsaa det kasserede Lømmers derefter antaget, saa har det ikke kunnet antages uden som Bjælker; thi til en anden Antagelse behøves Ministeriets Resolution, og forholder det sig saaledes, saa har der fundet Misligheder Sted. Jeg har saaledes den Tro, at Sagen ingenlunde endnu er afgjort; jeg hører til dem, der endnu tvivle med Henhyn til den sidste Forklaring, isjønndt Mange have tiltraadt den. — I Betænkningen møde vi efter, hvad det ærede Udvalg har bemærket angaaende denne Sag, nogle Udtalelser af Generalauditøren. Det Fremtrædende i Generalauditørens Udtalelser, og det er navnlig kun det, der bringer mig til at tage Ordet her derom, er en Beslagelse over, at Statsrevisionen ikke har citeret en Udtalelse af ham fuldstændigt, at Statsrevisionen har kjendt Udtalelser af ham, som ikke ere fremdragne i Betænkningen, navnlig Pag. 183. Herom vil jeg

tillade mig at bemærke, at, da Statsrevisionen behandlede den her ompurgte Sag, kunde den ikke undgaa at sætte sit Blik paa Auditørens Færd, og da oplafte det Spørgsmaal, om denne Mand har gjort sin Pligt. Statsrevisionen fremsatte da de Tvivl, den maatte nære, og udbad sig Ministeriets Udtalelse i Sagen. Ministeriet svarede ikke selv, men sendte Sagen til Generalauditøren, og dennes Svarskrivelse har Ministeriet fremsendt som sit Svar. Denne Svarskrivelse findes imidlertid ogsaa fuldstændig aftrykt i Statsrevisionens Betænkning; der er ganske vist udeladt Indledningen, men det er kun en Gjentagelse af Statsrevisionens Skrivelse, der staar trykt umiddelbart ovenfor, men forøvrigt er hele Generalauditørens Skrivelse fra Ende til anden meddelt i Betænkningen. Der er altsaa ikke den ringeste Grund til Klage over, at man har udeladt Udtalelser af ham; thi hin Skrivelse af Generalauditøren staar helt og fuldstændigt trykt. Men nu har Statsrevisionen i sin Betænkning udtalt, ikke som det synes at være opfattet om alle Generalauditørens Skrivelser, men ene om den Skrivelse, der her foreligger, at den ikke i det Hele kan godkjende Generalauditørens Udtalelser, og det forklares saa nærmere, hvilke Grundene da ere hertil. Jeg skal med stor Fornøjelse anerkjende, at et Altstykke fra Generalauditøren altid bør modtages med megen Agtelse og Tillid; thi det maa, efter hvad jeg har set fra den vedkommende Mand's Saand, indrømmes, at han opfatter skarpt og udtrykker sig med Klarhed, og det er derfor et Altstykke, man maa tage i sin Saand med Fornøjelse; men ved Siden deraf maa jeg hævde Retten til at være af en anden Mening end Generalauditøren, naar man giver Grunde derfor, og det har Statsrevisionen i dette Tilfælde gjort. Det vil nemlig af Betænkningen ses, at Generalauditøren i sit Svar udelukkende har beskæftiget sig med det Spørgsmaal, om det var sandsynligt, at en Aftale i visse Tilfælde kunde medføre Strafsansvar. Deraf har Statsrevisionen imidlertid fra sit Standpunkt ikke lagt særdeles Vægt, men har mere sæftet Diet paa, om der ved Undersøgelsen kunde fremkomme Dplysninger, som havde Værdi, og man har derhos ikke kunnet overse, at der i Klagen findes en Mængde Punkter, der slet ikke ere gjorte til Gjenstand for nogenformelt Undersøgelse. Man har vistnok om disse Punkter i Klagen sagt, at de ere holdte i stor Almindelighed. Nuvel! men Vedkommende, der har fremsat dem, har været i Forhør, og man kunde da have afæstet ham nærmere Forklaring. Man har sagt, at det bærer Vidne om en uklar Opfattelse af de paaagældende Forhold o. s. v.; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der i det Mindste foreligger eet Tilfælde, hvor Sigtelserne ere fremsatte saa klare, saa bestemte og saa utvetydige, at ingen af alle den Slags Indvendinger paa nogen Maade kan bringes